

เทศน์เช้า วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺสฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เรื่องศาสนาเป็นของจริง เป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้ คือ เรื่องของรูปธรรม นามธรรม ถ้ารูปธรรมนี้เราเห็นได้ชัดเจนมาก แต่สิ่งที่เป็นนามธรรม เราเห็นได้ไม่ชัดเจน แต่สิ่งที่เป็นนามธรรมในพุทธศาสนา เห็นใหม่ ความรู้สึกเป็นนามธรรม เวลาคนเกิดคนตาย เวลาคนเกิดเราจะดีใจนะ ถูกหลานเกิดขึ้นมานี้เราจะดีใจมาก เพราะว่ามีคนสืบชาติตระกูล เวลามีคนตายไปเราจะเสียใจมาก สิ่งที่เราเสียใจมากนั้นเราเห็นของเรา เราสัมผัสของเราได้ แต่นามธรรมที่เกิดที่ตายนี้เราไม่เห็น สิ่งที่เรามองไม่เห็น เห็นใหม่ เราจะถามว่า คนเกิด เกิดมาจากไหน คนเกิดมาในปัจจุบันนี้เราก็เห็นกันอยู่ เวลาตายแล้ว ตายไปไหน

ศาสนาพิสูจน์เรื่องชีวิต มีที่มาของชีวิต และที่อยู่ปัจจุบันของชีวิตและที่จบสิ้นไป ชีวะคือสิ่งที่มีอยู่ เวลาสิ้นไปสิ้นแต่กิเลส วิมุตติสุข สุขอย่างไร สิ่งนี้พิสูจน์ได้ด้วย นามธรรม สิ่งที่เป็นนามธรรม เห็นใหม่ เป็นสิ่งที่มันคงกว่าสิ่งที่เป็นรูปธรรม รูปธรรมมีขึ้นแล้วก็ต้องแปรปรวนไป คุณิ อย่างเช่น เราจับคนร้าย จับขโมย เห็นใหม่ ถ้าเขาหลบซ่อนไม่ดี เราจะเห็นตัวเขาได้ แต่ความรู้สึกของเรา มันหลบซ่อนในใจเรา เราจะเอาอะไรไปพิสูจน์มัน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เห็นใหม่ สิ่งที่ว่าธรรม และวินัยไว้ ธรรมจักร ทางที่ไม่ควรเสพ ๒ ส่วน ทเวเม ภิกขเว ภิกขุไม่ควรเสพทาทั้ง ๒ ส่วน อตตกิลมถานุโยค แล้วส่วนที่ว่าเป็นกลาง มันกลางอย่างไร ถ้าเป็นกลางตามความเป็นจริง มันมีข้อเท็จจริงของมันนะ

เวลาอยู่กับครูบาอาจารย์ เห็นใหม่ คุณิ หลวงปู่มั่นท่านพูดนะ พระบางองค์ ท่านบอกว่า คนนี้ดีนอกในไม่ดี คนนี้ดีในนอกไม่ดี คนที่ดีทั้งนอกและดีทั้งใน มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์เดียว เห็นใหม่ เพราะอะไร เพราะกิริยามารยาทขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นละได้หมด สาวก สาวกะ ละกิเลสได้แต่ละนิสัยสันดานไม่ได้

เห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์ท่านชม เห็นไหม ว่าเป็นผ้าจีวรห่อทอง สิ่งที่ว่าผ้าจีวรห่อทอง คือ กิริยาจากภายนอกเป็นผ้าจีวร แต่มันห่อทองคำไว้นะ สิ่งนี้เราจะดูจะพิสูจน์ได้อย่างไร รูปธรรม เราก็เห็นว่าเป็นผ้าจีวร แต่ทองคำเรามองไม่เห็นเพราะว่าเป็นนามธรรม แต่ถ้าทองคำห่อจีระ! กิริยามารยาทสวยงามมาก ของนอกนี้สวยงามเลย แต่ข้างในจีวรที่งั้นเลย

เราสัมผัสได้เห็นไหม เราชอบ เราชอบวัตถุ เราชอบทองคำห่อจี เพราะมันเป็นทองคำ เราเห็นผ้าทองคำ มันประดับสวยงามมากเลย แต่ข้างในจีวรที่งั้นเลย เพราะเราไม่สามารถสัมผัสมันได้ แต่ในการประพฤติปฏิบัติของเรา เห็นไหม ในทางพระพุทธศาสนา ศาสนาเป็นสังขธรรม สิ่งที่เป็นสังขธรรมมันพิสูจน์กันได้ด้วยความจริงกับความจริง เราจะต้องเป็นคนจริง ถ้าเราจะพิสูจน์ศาสนา เห็นไหม เราทุกข์เรายากอยู่ที่นี่ เราหาที่พึ่งของเรา หาอาจารย์ หาสัปบายะ หาที่ประพฤติปฏิบัติ จะไปหาที่ไหนก็แล้วแต่ สุดท้ายแล้ว มันก็ต้องพิสูจน์กันที่หัวใจของเราเท่านั้น

เวลาครูบาอาจารย์ท่านออกธุดงค์นะ ธุดงค์เห็นไหม ถ้าหากลำบากไปขนาดไหน ถ้าหากลำบากไปหาอะไรล่ะ ไปหาหัวใจของตัวเองใจ ธุดงค์วัตร ไม่ใช่ธุดงค์ ค้นให้มันผ่านพ้นไปไง นี่ก็เหมือนกันนะ ธุไปเรื่อยๆ มันธุไป ให้มันจบกระบวนการของมันไป นี่เิงทางโลกเห็นไหม ทำงานให้มันจบสิ้นกระบวนการ ถึงที่สุดแล้วคือทำงานเสร็จแล้วมันมีเสร็จไหม งานของโลกมีการเสร็จไหม สิ่งต่างๆ มันไม่เสร็จหรอก คุณสิ เรามีชีวิตอยู่ มันต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย มันต้องมีการกิน การจับการถ่าย มันต้องมีสิ่งที่เราหาทางรองรับมันไว้ มันไม่มีที่จบที่สิ้น

เห็นไหม คุณสิ เวลาเทวดา อินทร์ พรหม เขากินอาหารของเขาเป็นทิพย์ เขาจับถ่ายด้วยอะไร เขามีอะไรที่รองรับเขา เขาอยู่ของเขาด้วยความเป็นทิพย์นะ แต่ของเรา เรามีร่างกายและจิตใจ เพราะร่างกายอันนี้มันเป็นรูปธรรมที่เรามองเห็นได้ง่าย แต่ความรู้สึกในหัวใจนี้ เราเอาอะไรพิสูจน์มัน

ศาสนาสอนที่นี่ สอนตั้งแต่การเสียสละทาน การเสียสละทานคือการฝึกใจ ถ้าใจมันมีการตระหนัถึเหนียว มันจะเสียสละสิ่งนี้ไม่ได้ เห็นไหม เสียสละทานเพื่อหัวใจของเรา แต่สิ่งที่เราเสียสละออกไปนั้น จะเป็นประโยชน์กับผู้อื่น สังคมร่วมเย็นเป็นสุขเพราะ

มีการเสียดสละ เจือจางกัน การจาคะ ถ้าสังคมแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน สังคมจะเดือดร้อน สังคมนั้นจะไม่มีเป็นสุข เห็นไหม การฝึกฝนเรื่องทาน

เรื่องของศีลเป็นความปกติของใจ ถ้าใจปกตินะ เราจะอยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ ไม่มีควมเร่าร้อนของใจ แต่เพราะใจเราไม่ปกติ เราร้อนมาก จะอยู่ในห้องเย็นขนาดไหน มันก็ร้อนมาก เราร้อนเพราะหัวใจของเราเอง แต่ถ้ามันเป็นปกติ ถ้ามีศีล มีธรรมขึ้นมาเห็นใหม่ มันจะชุ่มเย็นของมันขึ้นมา ถ้ามันชุ่มเย็นขึ้นมา เราจะรู้กันเอง แต่ถ้าเราเร่าร้อน เห็นใหม่ ฟ้าจืดฟ้าเหลือง ข้างนอกมันรุ่มร้อนนะ แต่หัวใจเรามีคุณค่า แต่เรามองไม่เห็นมัน แต่เวลาเรามีความสุขสบายทางโลก เห็นใหม่ ฟ้าทองคำห่อจี๋ ห่อจี๋เพราะหัวใจเรามันเร่าร้อน เรา รู้ของเรา เราพิสูจน์ของเราได้ ถ้าจะอันนี้มันเป็นความจริงของเรา ถ้าพิสูจน์อย่างนี้ได้ เห็นไหม

ถ้าเราพยายามค้นคว้าหาความบกพร่องของเราไม่ได้ แล้วคนอื่นเขาจะมาพบความบกพร่องของเราได้อย่างไร ถ้าเราพยายามหาความบกพร่องของเราได้ เรารู้ถึงวิธีการแก้ไขของเรา เราจะรู้เลยว่า คนที่จะผ่านระดับขึ้นมาจนหัวใจจะพ้นจากภัยได้ มันต้องมีการกระทำอย่างไร การกระทำ การพูดการจา เห็นไหม คุณคนขับรถ คนที่มีความชำนาญมาก เขามองประสบการณ์ เขารู้หมดเลย ใ้อเราไม่มีความชำนาญในการขับรถ เราว่าเราขับเก่งมาก เรามองใครทำเราก็ว่าเราก็ทำได้ แต่เอาเข้าจริงๆ เราทำไม่ได้

นี่ก็เหมือนกัน ในหัวใจนั้น ยิ่งในการประพฤติปฏิบัติ ใ้อเรื่องนี้มันวัดกันได้ วัดกันได้ด้วยข้อเท็จจริงในหัวใจ มันทำของมันได้ เราถึงต้องมีสติปัญญา มีสติยับยั้งไว้ก่อน สิ่งใดที่มันเป็นโลกธรรม เห็นไหม มีลาภ เสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศ โลกธรรม ๘ นี่มันเป็นธรรมเก่าแก่ มันมีมาโดยดั้งเดิม เขาจะดิ้นนินทา เขาจะขึ้นชมเราขนาดไหน เรายังเชื่อใจใครไม่ได้หรอก เราต้องดูแลใจเรา เราต้องค้นเข้ามาในหัวใจของเรา

เวลามันขับเคลื่อนไป เห็นไหม คุณสิ เวลาเราเกิด เราเกิดมาจากไหน เกิดจากพ่อจากแม่ วิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้แค่นี้แหละ ว่าเกิดจากพ่อจากแม่นะ คุณสิ ถ้ามันไม่เกิดเห็นไหม ถ้าจิตจะไม่เกิด พ่อแม่ก็เป็นพ่อแม่อยู่อย่างนั้น คนก็คือคนอยู่อย่างนั้น แต่จิตมันไม่ปฏิสนธิ จิตมันไม่หยั่งลงในไข่ ไม่หยั่งลงในโอปปาติกะ ไม่หยั่งลงในน้ำคร่ำ ไม่หยั่งลงในครรภ์ นี่คือการเกิด กำเนิด ๔ ของจิต จิตมันต้องมีกำเนิด ๔ แล้วมันมีแรงขับของมัน

มันมีวิบากของมัน มันมีผลของมัน มันมีกรรมของมัน กรรมวิภูฏ์ วิบากวิภูฏ์ เรื่องกรรม เรื่องการกระทำ เรื่องผล กิเลสมันขับไล่ ถ้ามันขับไล่ขึ้นมา แล้วเราจะเอาอะไรไปแก้ไข มัน การแก้ไขอย่างนี้ มันเป็นเรื่องของความสุคติ มันเหนือความจำเป็นของมนุษย์ เราบอกว่ามนุษย์ต้องการความร่วมมือเป็นสุข ใจ มนุษย์ต้องการความร่วมมือเป็นสุข แต่ความร่วมมือเป็นสุขระดับไหนล่ะ ถ้าความร่วมมือเป็นสุขของโลก เห็นไหม มันชั่วคราว แล้วมันเป็นอมิสใจ เราได้สัมผัสใหม่ๆ มันก็มีความสุข เวลามันจืดชืดขึ้นมา แล้วมันสุขใหม่ล่ะ มันสุขไม่ได้หรอก ความร่วมมือเป็นสุข มันมีหยาบ หยาบแล้วก็ ละเอียดเข้าไปเรื่อยๆ เราเอาความจริง สิ่งนี้แค่อาศัย ถ้าเราคุมใจเราได้ล่ะ เราจะไม่ได้เดือดร้อนเลย เราจะอยู่กับเขา อยู่กับโลกโดยไม่ติดโลก เห็นไหม

คูสิ เวลาเราดูทางโลก เขาก็ดิ้นรนกันกระเสือกกระสนกัน เราก็ทำกับเขา แต่เราไม่ดิ้นรนกระเสือกกระสนไปกับเขา มันเป็นหน้าที่ เพราะเราเกิดมามีปากกับท้อง เรามีปากกับท้องมันเป็นญาติกันโดยธรรมชาติ เราต้องแสวงหาอยู่แล้ว ปัจจัยเครื่องอาศัยมันต้องมีของมัน แต่อาศัยพอที่มันจะไม่เดือดร้อนจนเกินไป ถ้าไม่เดือดร้อนจนเกินไป เราก็หาเวลาของเราเพื่อมาควบคุมใจของเรา นี่ธรรมะอยู่ตรงนี้ไง

ศาสนาของจริง คือของจริงที่นี้ ของจริงเพราะมันเป็นความจริง ถ้ามันเป็นความจริง เราก็พิสูจน์กันด้วยความจริง ถ้าเราเข้มแข็ง เราเป็นความจริง เราจะได้พิสูจน์ความจริงของเราขึ้นมา แต่ถ้าไม่เข้มแข็ง ถ้าเราอ่อนแอ เราก็ว่า นี่เป็นธรรมแล้วนะ เพราะมันเอาความสะดวกสบายเข้าว่า เพราะธรรมมันต้องเป็นความสุขใจ ที่ไหนเป็นความทุกข์ มันเป็นอรรถกถาโยค มีแต่ความลำบากเปล่า ในเมื่อถ้าเราทำงานเราก็ทุกข์อยู่แล้ว ทุกข์อย่างนี้เป็นทุกข์ประจำโลก เห็นไหม น้ำขึ้นน้ำลง

แต่เวลาทุกข์ เห็นไหม อริยสัจ ทุกข์เป็นสัจจะ แล้วสัจจะมันเป็นอย่างไร ความจริงนะ ใจที่มันปล่อยาวเฉยๆ ก็เป็นทุกข์นะ มันว่างๆ นั่นก็ทุกข์นะ ทุกข์ละเอียด แต่คนไม่เข้าใจมันหรอก มัน ว่าง ว่าง ว่างก็มีความกังวล กังวลว่าเดี๋ยวจะไม่ว่าง เราจะมีความสุขขนาดไหนมันก็เป็นความกังวลทั้งนั้น มันเป็นทุกข์อันละเอียดอยู่ข้างใน

ถ้าทุกข์อันละเอียด อาลัยอาวรณ์นะ มันมีการพลัดพราก อารมณ์อันนี้ มันก็ต้องพลัดพราก ทุกอย่างต้องพลัดพราก ความพลัดพรากเราไม่พอใจทั้งนั้นเลย แล้วสิ่งนี้มัน

จะอยู่กับเราได้อย่างไร ถ้ามันยังไม่เป็นความจริงขึ้นมา แต่พอมีครูบาอาจารย์ขึ้นมาจะว่างก็คู่กับไม่ว่าง มันเป็นของคู่ไปหมด แต่ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา นี่จริงใจ ถ้ามันจริงขึ้นมาจะรู้เลยว่า ผ่าชีรีวห่อทอง หรือ ทองห่อชี แล้วมันห่ออะไร ถ้ามันไม่ห่อ คือ มันไม่ห่ออะไร ถ้ามันจะพ้นไปจากทองจากชี มันพ้นไปอย่างไร มันพิสูจน์ใจเราทั้งนั้นเลย

พุทธศาสนาเป็นของจริง มันจริงมาแต่ดั้งเดิม เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เป็นพระพุทธเจ้าองค์ที่ ๔ และจะมีพระศรีอริยเมตไตรยมาตรัสรู้ไปอีกข้างหน้า สัจจะมันเป็นอย่างนี้ แล้วอย่างนี้เราจะเข้าถึงอย่างไร เราก็ได้แต่ทฤษฎีมา เราก็ได้แต่จำของเรา มา ที่พุทธศาสนาประเสริฐ เราว่าประเสริฐของเรา ประเสริฐนี้มันเป็นเพราะเราสร้างบุญมา เราถึงได้เกิดมาเป็นชาวพุทธในพุทธศาสนา เพราะเราเกิดในกึ่งกลางพุทธศาสนา กึ่งกลางที่ศาสนาเจริญ ถ้าศาสนาเจริญนะ เราเหมือนถั่วฝัก ถั่วศาสนาพุทธเหมือนถั่วฝัก ให้อ้วนกัน อ่อนนวยกัน ขอเอาเหมือนกับศาสนาผีไป

ศาสนาพุทธ มันพุทธที่นี้ พุทธที่การกระทำของเรา พุทธที่ความจริงของเรา พุทธที่กับผี มันก็ใกล้ๆ กันนั่นนะ พุทธกับพราหมณ์ พุทธกับผี แล้วเราจะทำอย่างไร ต้องทำให้เป็นความจริงของเรา มันเป็นโอกาสของเรา ใครทำได้ ก็เป็นโอกาสของคนกระทำนั้น ถ้าเราทำไม่ได้ เราดู เห็นไหม เราดู แล้วเราพิจารณาเอา เพื่อประโยชน์กับเรา เพื่อเราจะไม่เป็นเหยื่อของโลก เห็นไหม เราไม่ต้องการเป็นเหยื่อ เราไม่ต้องการเป็นแพะ เราต้องการความจริง

ถ้าเราต้องการความจริง มันก็ต้องมีจุดยืนของเรา อะไรสิ่งใดจะมา กาลามสูตร พิสูจน์ก่อน ตรวจสอบก่อน อย่าเพิ่งเชื่อ อย่าไว้ใจสิ่งใดทั้งสิ้น แต่เราปฏิบัติขึ้นไปแล้ว เวลาเราได้สัมผัส เห็นไหม สมมติเป็นอย่างนี้ สติเป็นอย่างนี้ ถูกต้องไหม ให้ถามครูบาอาจารย์ ถ้าท่านพูดพร่ำทุกวันเลยนะ แต่เวลาถามท่านแล้วท่านตอบเราไม่ได้เลยนะ ไอนี้ มันก็จำขามา แต่ถ้าท่านตอบเราได้ แล้วท่านบอกว่าเจริญรุ่งเรืองไป มันจะมีเหตุการณ์ที่ละเอียดกว่านี้ขึ้นไปอีก มันเป็นขั้นตอนอย่างนั้นจริงๆ เราทำถึงหรือไม่ถึงเท่านั้นเอง แล้วพอทำถึงนะ หลวงตาท่านพูดกับพระประจำว่า ใครปฏิบัติไปนะ แล้วจำคำเทศน์ของท่านไว้ แล้วจะมาราบศพท่าน กราบศพท่าน กราบศพท่าน ท่านยืนย่นอย่างนั้นเลย ถ้าคนมันมาถูกทางแล้ว มันจะเป็นอื่นไปไม่ได้ มันจะลงช่องนั้น มันจะไปกราบศพ

หลวงตาท่านไปกราบหลวงปู่่มั่นมาก่อนแล้ว เวลาถึงที่สุดแล้วไปกราบขอขมา กับ
 ซากศพนั้นเลย เพราะสังขารมันอันนั้น

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราทำของเราได้จริง เหมือนกัน อันเดียวกัน แต่อันเดียวกัน
 อย่างไร อันเดียวกันด้วยความจริง ไม่ใช่อันเดียวกันด้วยการพูด อันเดียวกันต่างๆ เห็น
 ไหม นี่เพื่อชีวิตเรา เพื่อเราจะไม่ต้องเป็นเหยื่อของใคร ถ้าเราจะเป็นเหยื่อก็คจะเป็นเหยื่อ
 แก่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เท่านั้น เราลงใจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
 อริยสงฆ์ สงฆ์ที่เป็นครูบาอาจารย์ของเรา ที่เป็นความจริงอันนั้น เราลงอันนี้ ถ้าลงอันนี้
 แล้ว เราจะกราบไหว้อันนี้ บูชาอันนี้

เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา คฤติ หลวงตาท่านพูด เห็นไหม พุทธ ธรรม สงฆ์ รวม
 ลงเป็นหนึ่งอยู่ที่ใจของท่าน นี่ก็เหมือนกันถ้าปฏิบัติมันจะรวมลงมาเป็นหนึ่งในใจของ
 เรา ถ้ารวมลงในใจของเรา มันจะพิสูจน์ได้ชัดเจนมาก เรารู้แจ้งตลอด แล้วมันจะขัดแย้ง
 กันได้อย่างไร มันจะขัดแย้งกันไม่ได้ ในเมื่อมันเป็นความจริงกับความจริง เราพูดหา
 ความจริง เราต้องการความจริงใช่ไหม แล้วความจริงมันเกิดขึ้นมากับเรา เราจะปฏิเสธได้
 อย่างไร มันก็จริงอันเดียวกัน เราถึงให้ตั้งใจ แล้วยืนขึ้นมา อย่าให้เป็นเหยื่อของใคร อย่า
 ให้เป็นเหยื่อของมายาภาพ เราจะเป็นอิสรภาพของเราขึ้นมาด้วย สังขาร ด้วยความจริง
 ในพุทธศาสนาเอวัง